

HARUN İLE ÖYKÜLER DENİZİ

➤ SALMAN ➤
RUSHDIE

ÇEVİRİ: AYSUN BABACAN

♥can
çağdaş

SALMAN RUSHDIE
HARUN İLE
ÖYKÜLER DENİZİ

Can Çağdaş

Harun ile Öyküler Denizi, Salman Rushdie

İngilizce aslından çeviren: Aysun Babacan

Haroun and the Sea of Stories

İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Granta Books, 1990

©1990, Salman Rushdie

© 2025, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2025, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-6337-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SALMAN RUSHDIE
HARUN İLE
ÖYKÜLER DENİZİ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Aysun Babacan

♥can

Salman Rushdie'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Soytarı Şalimar, 2007

Öfke, 2008

Floransa Büyücüsü, 2009

Ayaklarının Altındaki Toprak, 2011

Dođu, Batı, 2011

Geceyarısı Çocukları, 2012

Utanç, 2013

İki Yıl Sekiz Ay Yirmi Sekiz Gece, 2016

Mağriplinin Son İç Çekişisi, 2017

Altın Ev, 2018

SALMAN RUSHDIE, 13 roman, bir kısa öykü derlemesi ve dört edebiyat dışı yapıtın yazarı ve *Mirrorwork* adındaki çağdaş Hint edebiyatı antolojisinin iki editöründen biridir. Yazarın *Geceyarısı Çocukları* adlı romanı 1981'de Booker Ödülü'nü, 1993'te Booker of Bookers ve 2008'de Best of the Booker ödülleri aldı. *Mağriplinin Son İç Çekişi* 1995'te Whitbread Ödülü'nü ve 1996'da Avrupa Birliği Aristeion Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Salman Rushdie, edebiyata yaptığı katkılardan dolayı 2007'de "Şövalye" unvanıyla ödüllendirildi. Ayrıca, İngiltere Kraliyet Edebiyat Derneği üyesidir ve Fransa Kültür Bakanlığı tarafından verilen *Commandeur des Arts et des Lettres* unvanına da sahiptir.

AYSUN BABACAN, Boğaziçi Üniversitesi, Çeviribilim Bölümü'nde yüksek lisansını tamamlayan Aysun Babacan otuz yılı aşkın pek çok eser çevirisine imza atmıştır. 1999 yılında Pen International tarafından çeviri ödülüne layık görülmüştür. Çevirdiği yazarlar arasında Edward Said, George Orwell, Irwin Yalom, Iris Murdoch, Ian Banks, Helen DeWitt, Ursula LeGuin, Nathaniel Hawthorne, Angus Deaton, Carl Rogers, Tom Robbins, Philip Roth, Ludwig Wittgenstein, Salman Rushdie gibi isimler yer alır.

İçindekiler

1. Bölüm: Laf Cambazı	13
2. Bölüm: Posta Arabası	25
3. Bölüm: Donuk Göl	38
4. Bölüm: Bir Şayeti ve Bir Ama	51
5. Bölüm: LakLaklar ve SusPuslar	63
6. Bölüm: Casusun Öyküsü	76
7. Bölüm: Alacakaranlık Kuşağı'na Yolculuk	89
8. Bölüm: Gölge Savaşçılar	102
9. Bölüm: Karanlık Gemi	115
10. Bölüm: Harun'un Dileği	127
11. Bölüm: Prenses Betses	144
12. Bölüm: Bu da mı Mors'un İşİ?	158

“Zembla, zenda, zanadu
Abuk masallar say ki gerçek oldu ama
Feci rkntr sihirli diyarlar, unutma.
En iyisi sahneyi Şimdi sana bırakayım
Rahatça oku, o an yanı baŐındayım.”

1. Bölüm

Laf Cambazı

Bir zamanlar Elifbaye adında bir ülkede en hüzünlüden bile daha hüzünlü, hatta adını bile unutacak kadar perişan bir kent vardı. Kent, gökyüzü masmavi olsa bile, yemesi insanı kederden geçirtecek kadar berbat ve asik suratlı balıklarla dolu gamlı bir denizin kıyısına kurulmuştu.

Bu hüzünlü kentin kuzeyinde koca koca fabrikalar vardı; buralarda sahiden de hüzün üretilip paketlenerek (bana öyle anlatıldı) tüm dünyaya gönderiliyordu, dünya deseniz, hüzne doymak bilmiyordu. Bu hüzün fabrikalarının bacalarından kapkara dumanlar tütüyor ve kentin üzerinde kara haber bulutları gibi asılı kalıyordu.

Kentin ta içlerinde, kırık kalplere benzeyen harap binaların olduğu Eski Bölge'nin ardında, Harun isminde neşeli bir genç yaşıyordu. Harun, öykücü Reşit Halifa'nın tek çocuğuydu. Şen şakraklığıyla mutsuz kentin her yanına nam salmış olan Reşit Halifa'nın sonu gelmek bilmeyen, dolambaçlı, bazen inanılmaz bazen de inanılır şeylerle dolu öyküleri ona bir değil iki lakap kazandırmıştı. Hayranları ona Dilli Derya Reşit derdi, çünkü deniz ne kadar asik suratlı balıklarla doluyorsa, Reşit de o kadar neşeli öykülerle doluydu. Öte yandan kıskanç rakipleri ona Laf Cambazı adını takmıştı. Karısı Süreyya'ya

göre Reşit yıllardır herkesin gıpta ettiği sevgi dolu bir kocaydı. Bu yıllar içinde Harun, keder ve çatık kaşlar arasında değil, babasının neşeli kahkahaları ve annesinin şarkılarla yükselen tatlı sesinin duyulduğu bir evde büyümüşü.

Sonra bir şeyler ters gitmeye başladı (belki de kentin hüznü sonunda onların da pencerelerinden içeri süzülde).

Süreyya'nın söylediği şarkının ortasında, sanki biri kapatma düğmesine basmış gibi birden sustuğu gün, Harun bir sorunun yaklaştığını tahmin etmişti. Ama ne kadar büyük olabileceği hiç aklına gelmemişti.

* * *

Reşit Halifa öyküler uydurmak ve anlatmakla o kadar meşguldü ki Süreyya'nın artık şarkı söylemediğini fark etmedi, fark edebilseydi belki de işler bu hale gelmezdi. Ne var ki Reşit meşgul bir adamdı, sürekli aranan biriydi. O, Dilli Derya idi, ünlü Laf Cambazı'ydı. Orada prova, burada performans derken, Reşit o kadar sık sahneye çıkıyordu ki, kendi evinde neler olup bittiğinin farkına varamamıştı. O kentten bu kente, o ülkeden bu ülkeye öyküler anlatarak dolaşırken Süreyya evde kalıyor, karabulutlar topluyor, hatta biraz da gökler gibi gürlüyor, adeta büyük bir fırtınanın kopacağını haber veriyordu.

Harun fırsat buldukça babasıyla birlikte giderdi. Adam bir sihirbazdı, bunu kimse inkâr edemezdi. Çıkamaz bir sokaktaki derme çatma bir sahneye tırmanırđı; sokak, toz toprak içinde çömelmiş hırpani çocuklar ve dişsiz ihtiyarlarla dolu olurdu. Babası gösteriye başladığı an, şehrin başıboş gezen inekleri bile durup kulaklarını diker, maymunlar çatılardan ciyaklayarak ona katılır, ağaçlardaki papağanlar onun sesini taklit ederdi.

Harun babasını hep bir hokkabaza benzetirdi, çünkü anlattığı öyküler aslında bir sürü farklı öykünün bir araya getirilmesinden oluşurdu ve Reşit bunları baş döndürücü bir hızda hokkabaz gibi döndüre döndüre birbirine bağlar ve asla hata yapmazdı.

İyi de bütün bu öyküler nereden çıkıyordu? Reşit'in tek yapması gereken ağzını dolgun kırmızı bir gülümsemeyle açmaktı. O anda ortaya büyücülük, aşk maceraları, prensesler, zalim amcalar, şişman teyzeler, sarı ekose pantolonlu ve bıyıklı gangsterler, masalsi mekânlar, korkaklar, kahramanlar, dövüşler ve yarım düzine akılda kalıcı, mırıldanılabilir melodiyle dolu yepyeni bir destan çıkardı. "Herhalde bunların geldiği bir yer var," diye düşündü Harun, "yani bu öyküler öylece gökten zembille iniyor olamaz, değil mi ya?"

Ama ne zaman babasına bu en önemli soruyu sorarsa, Laf Cambazı (doğruyu söyleyecekmiş gibi) hafif patlak gözlerini kısar, sarkık karnını sıvazlar ve başparmağını dudaklarının arasına sokarak içki içermiş gibi cuk, cuk, cuk diye gülünç sesler çıkarırdı. Harun babasının bu şekilde davranmasından nefret ederdi. "Hayır, hadi ama bunlar aslında nereden geliyor?" diye tutturdu, ama Reşit kaşlarını gizemli bir şekilde kaldırıp sihirbaz misali parmaklarını havada gezdirdi, "Büyük Öykü Denizi'nden," diye cevap verdi. "O sıcak Öykü Suları'nı içiyorum ve sonra içim sıcak su ve buharla yani yakıtla doluyor."

Harun bu açıklamayı son derece rahatsız edici buldu. "O zaman bu sıcak suyu nerede saklıyorsun?" diye hin bir şekilde itiraz etti. "Sıcak su termosunda herhalde. Ama ben sende hiç termos görmedim."

"Bu Su Cinleri'nin taktığı görünmez bir musluktan geliyor," dedi Reşit ifadesiz bir yüzle. "Abone olman gerekiyor."

“Peki nasıl abone olunuyor?”

“Amaan,” dedi Laf Cambazı, “açıklanamayacak kadar karmaşık işlemler bunlar.”

“Her neyse,” dedi Harun suratını ekşiterek. “Zaten ortalıkta hiç Su Cini falan da görmedim.”

Reşit omuzlarını silkerek cevabı yapıştırdı. “Sen hiç zamanında kalkmadığın için sütçüyü de göremiyorsun, ama o sütü içmekte de bir sakınca görmüyorsun. Şimdi lütfen mırın kırın etmeyi bırak da hoşuna giden öykülerle mutlu ol.” Konuyu böylece kestirip attı.

Fakat bir gün Harun bir soru daha sordu ve o anda kıyamet koptu.

* * *

Halifa ailesi pembe duvarlı, limon yeşili pencereleri ve mavi boyalı, eğri büğrü demir parmaklıklı balkonları olan, Harun’a göre binadan çok pastaya benzeyen küçük bir beton evin alt katında yaşıyordu. Büyük bir ev değildi, süper zenginlerin yaşadığı gökdelenlere hiç benzemiyordu, ama yoksulların evlerine de hiç benzemiyordu. Yoksullar eski mukavva kutular ve plastik kaplamalardan yapılmış yıkık dökük barakalarda yaşıyordu ve bu barakalar umutsuzluk yapıştırıcısıyla birbirine yapıştırılmıştı. Bir de hiç evi olmayan süper yoksullar vardı. Kaldırımlarda ve dükkânların kapı eşiklerinde uyuyorlardı, ama bunun için bile mahallenin zorbalarına kira ödemek zorundaydılar. Yani gerçek şu ki Harun şanslıydı; ama şansın en ufak bir uyarı olmadan tükenmek gibi bir huyu vardır. Bir an omzunda bir meleğin seni kolladığını düşünürsün, sonra bir bakmışsın yok olmuş.

* * *

Hüzünlü şehirde insanların çoğunun ailesi kalabalıktı, fakat fakir çocuklar hastalanıp açlık çekiyor, zengin çocuklar ise yemeği fazla kaçırıp ailelerinin parası için kavga ediyordu. Harun yine de anne babasının neden daha fazla çocuk sahibi olmadığını bilmek istiyordu, ama Reşit'ten aldığı tek cevap yine cevap değildi:

“Harun Halifa, sende gözle görülenden fazlası var, delikanlı.”

Peki, şimdi *bu* ne demekti? Reşit, “Seni yaparken tüm çocuk malzemesi kotamızı kullandık,” diye açıkladı. “Hepsi sende paketlenmiş, belki dört-beş çocuğa yetecek kadar var orada. Evet küçükbey, sende gözle görülenden daha fazlası var.”

Doğru dürüst, net cevaplar Reşit Halifa'nın tabiatında yoktu; uzun ve dolambaçlı yollar varken asla kestirmeden gitmezdi. Süreyya, Harun'a daha basit bir cevap verdi. “Denedik, olmadı,” dedi üzüntüyle. “Çocuk yapma işi o kadar kolay bir şey değil. Zavallı Gizliordulara baksana.”

Gizliordular üst katta yaşıyordu. Bay Gizliordu belediye memurdu ve karısı Müjde ne kadar cömert, bağırış çağırış konuşan ve bingil bingil bir kadınsa, kocası da o kadar sıksa, mızımız ve cimri bir adamdı. Hiç çocukları olmamıştı. Dolayısıyla Müjde Gizliordu, Harun'a, oğlanın umursadığından daha fazla ilgi gösteriyordu. Ona tatlılar getiriyor (ki bu iyiydi), saçlarını karıştırıyor (ki bu iyi değildi) ve ona sarıldığında bedenindeki o koca tombul katmanlar Harun'u tamamen kaplıyor gibi oluyordu.

Bay Gizliordu, Harun'u görmezden gelirdi, ama Süreyya'yla sürekli konuşurdu ve bu durum Harun'un hoşuna gitmiyordu; özellikle de adam Harun'un onu dinlemediğini düşündüğü her an öykücü Reşit'i eleştirmeye başlayınca iyice sinir oluyordu. Adam o tiz, mızımız sesiyle, “Senin şu kocan var ya, kusura bakma ama,”

diye söze başladılar. “Aklı bir karış havada, ayakları yere basmıyor. O öyküler de neyin nesi? Hayat bir öykü kitabı ya da şaka dükkânı değil. Onca eğlenceden ne hayır çıkacak ki? Gerçek bile olmayan öykülerin kime ne faydası olur?”

Harun, pencereden dışarıyı dikkatle dinlerken Bay Gizliordu’dan, öykülerden ve öykü anlatıcılarından nefret eden bu adamdan bir nebze olsun hoşlanmadığına karar verdi: Hiç mi hiç sevmiyordu onu.

Gerçek bile olmayan öykülerin kime ne faydası olur? Harun bu korkunç soruyu aklından çıkaramıyordu. Gelelim Reşit’in öykülerinin faydalı olduğunu düşünenler de vardı. O günlerde neredeyse seçim zamanıydı ve çeşitli siyasi partilerin kodamanları Reşit’e gelir, kalantor gülümsemelerini takınarak ondan öykülerini kendi mitinglerinde anlatmasını isterlerdi. Reşit’in sihirli dilini kendi taraflarına çekebilirlerse, sorunlarının biteceğini iyi biliyorlardı. Her ne kadar doğru söylediklerine inandırmak için akla karayı seçseler de (zaten herkes yalan söylediklerini böyle anlıyordu) politikacıların söylediklerine hiç kimse inanmıyordu. Ama insanların Reşit’e inancı tamdı, çünkü onlara söylediği her şeyin tamamen gerçekdışı olduğunu ve kendi kafasından uydurduğunu hep kabul ediyordu. Bu yüzden politikacıların, halkın oylarını kazanmalarına yardımcı olması için Reşit’e ihtiyaçları vardı. Parlak yüzleri, sahte gülümsemeleri ve para dolu çantalarıyla kapısının önünde sıraya girerlerdi. Reşit istediğini seçerdi.

* * *

Her şeyin ters gittiği o gün Harun okuldan eve dönerken yağmur mevsiminin ilk sağanak yağışına yakalandı.

Hüzünlü kentte yağmur yağdığında hayat biraz daha kolay katlanılır hale gelirdi. Yılın o zamanı denizde nefis çipuralar olurdu, böylece insanlar asık suratlı balıklardan kurtulurdu. Artık hava serin ve temizdi, çünkü yağmur hüzün fabrikalarından yükselen kara dumanın çoğunu yıkayıp götürmüştü. Harun Halifa yılın ilk yağmurunda ıslanma hissini çok seviyordu, bu yüzden sıca-cık yağmurla sırılsıklam olana kadar hoplaya zıplaya yürüdü ve yağmur damlalarını yakalamak için başını kaldırıp ağzını açtı. Eve vardığında denizdeki çipura kadar ıslak ve parlak görünüyordu.

O sırada Bayan Müjde üst kattaki balkonda durmuş jöle gibi titriyordu; yağmur yağmasaydı Harun onun ağladığını fark edebilirdi. Ama eve girince öykücü Reşit'in gözleri ve yanaklarının da sırılsıklam olduğunu gördü; herhalde yüzünü pencereden dışarı çıkarmıştı, çünkü kıyafetleri kuruydu.

Harun'un annesi Süreyya, Bay Gizliordu'yla kaçmıştı.

Tam saat on birde, Reşit'i Harun'un odasına göndermiş ve oğlunun kayıp çoraplarını bulmasını istemişti. Birkaç saniye sonra, Reşit çorap avıyla meşgulken (Harun çorap kaybetme konusunda iyiydi), ön kapının çarptığını ve bir an sonra da sokaktan gelen bir arabanın sesini duydu. Oturma odasına döndüğünde karısının gittiğini ve bir taksinin köşeden hızla uzaklaştığını gördü. "Her şeyi çok dikkatli planlamış," diye düşündü. Saat hâlâ tam on biri gösteriyordu. Reşit eline bir çekiç aldı ve saati paramparça etti. Sonra Harun'un yatağının başucundaki saat de dahil olmak üzere evdeki diğer bütün saatleri kırdı.

Harun'un, annesinin gittiğini öğrendiğinde söylediği ilk şey, "Saatimi ne diye kırdın?" oldu.

Süreyya, Bay Gizliordu'nun Reşit hakkında söylediği tüm kötü şeylerle dolu bir not bırakmıştı: "Sen sadece eğlenmekle meşgulsün, ama düzgün bir adam hayatın

ciddi bir iş olduğunu bilir. Beynin uydurma şeylerle dolu, bu yüzden gerçeklere yer kalmamış. Bay Gizliordu'nun hiç hayal gücü yok. Bu da benim için hiç sorun değil." Bir de dipnot vardı. "Harun'a onu sevdiğimi söyle, ama başka çarem yok, bunu şimdi yapmak zorundayım."

Notun üzerine Harun'un saçlarından yağmur suyu damlıyordu. Reşit, "Ne yapayım oğlum," dedi ağlamaklı. "Bildiğim tek iş öykü anlatmak."

Babasının böyle acınası bir çaresizlikle konuştuğunu duyan Harun kendini kaybetti ve bağırdı: "Ne anlamı var ki? *Gerçek bile olmayan öykülerin kime ne faydası olur?*"

Reşit yüzünü ellerinin arasına saklayıp ağladı.

Harun o sözleri geri almak, babasının kulaklarından çekip kendi ağzına geri tıkmak istiyordu; ama elbette bunu yapması imkânsızdı. İşte tam da bu yüzden, kısa bir süre sonra ve akla gelebilecek en utanç verici koşullarda, Akla Hayale Gelmeyecek Bir Şey olduğunda kendini suçladı:

Reşit Halifa, dillere destan Dilli Derya, efsanevi Laf Cambazı, bir gün büyük bir dinleyici kitlesinin önünde ayağa kalktı, ağzını açtı ve anlatacak hiçbir öyküsünün kalmadığını fark etti.

* * *

Annesi evi terk ettikten sonra Harun hiçbir şeyi uzun süre, daha doğrusu bir seferde on bir dakikadan fazla aklında tutamadığını fark etti. Reşit onu neşelendirmek için sinemaya götürdü, ama tam on bir dakika sonra Harun'un dikkati dağıldı. Film bitmişti ama sonunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve Reşit'e sonunda iyi insanların kazanıp kazanmadığını sormak zorunda kaldı. Ertesi gün Harun mahallede oynadıkları hokey maçında kalecilik yapıyordu ve ilk on bir dakikada bir sürü harika kurta-

rış yaptıktan sonra en basit, en aptalca ve en utandırıcı golleri yemeye başladı. Ve bu böyle devam etti: Zihni hep dağılıyor, bedenini geride bırakıyordu. Bu durum bazı zorluklar yaratıyordu, çünkü birçok ilginç ve önemli şey, örneğin yemekler ve matematik sınavları, on bir dakikadan daha uzun sürüyordu.

Sorunun nedenini bulan Müjde Gizliordu oldu. Aşağıya eskisinden daha sık gelmeye başlamıştı, bir keresinde meydan okurcasına şöyle dedi: “Artık bana Bayan Gizliordu demek yok! Bugünden itibaren bana sadece Bayan Müjde diyeceksiniz!” Ardından alnına şiddetli bir şaplak attı ve, “Aaah, ah! Benim halim ne olacak şimdi?” diye inlemeye başladı.

Reşit, Bayan Müjde’ye Harun’un dikkatinin dağınlığından söz ettiğinde ise kadın kesin ve kararlı bir şekilde şöyle dedi: “Annesi çıktığında saat on birdi. İşte o on bir dakika problemi oradan geliyor. Nedeni oğlanın pisi-kolla-cikcikinde.” Reşit ve Harun’un onun psikolojiyi kastettiğini anlamaları birkaç dakikalarını aldı. Bayan Müjde, “Pisi-kolla-cikcik üzüntü yüzünden,” diye devam etti, “küçükbey on bir sayısına takılıp kalmış, on ikiye geçemiyor.”

“Bu doğru değil,” diye itiraz etti Harun içinden, ama doğru olabileceğinden korkuyordu. Bozuk bir saat gibi zamana mı sıkışmıştı yani, belki de Süreyya geri dönüp saatleri yeniden çalıştırmadıkça bu sorun asla çözülemeyecekti.

* * *

Birkaç gün sonra Reşit Halifa, M Dağları’nda yer alan G kasabası yakınlarındaki K Vadisi’nden gelen politikacılar tarafından sahneye davet edildi. (Bu arada, Elifbaye ülkesinde birçok yere alfabedeki harflerin adlarının veril-

Öyküler, en karanlık sessizliklerin bile üstesinden gelebilir.

Reşit Halifa, eşi Süreyya ve oğlu Harun'la birlikte Elifbaye ülkesinin "en hüzünlüden bile daha hüzünlü bir kent"inde yaşar ve anlattığı büyümlü hikâyeler ülkesine neşe getirir. Ancak bir gün korkunç bir şey olur ve öyküleri tükenir. Genç Harun, babasının yeteneğini geri kazanması için ona yardım etmeye karar verir. İbibik kuşunun sırtında, öykülerin ortaya çıktığı harika bir yer olan Öyküler Denizi'ne gider. Böylece fantezi diyarlarında muhteşem ve heyecan dolu bir macera başlar. Yolda, hepsi de denizin tüm hikâye anlatma gücünü kurutmaya niyetli birçok düşmanla karşılaşır. Karanlık güçler, dünyanın anlatılarını susturmayı hedeflerken Harun, öykülerin gerçek gücünü keşfetmek zorundadır.

Salman Rushdie'nin *Binbir Gece Masalları*, *Alice Harikalar Diyarında*, *Oz Büyücüsü* gibi klasiklere yaptığı göndermelerle ve türlü kelime oyunları ile ustaca harmanladığı eseri *Harun ile Öyküler Denizi*, fantastik anlatımının ötesinde özgürlüğü ve insan ruhunun yenilmez gücünü irdeleyen, baskı ve sansüre karşı söylenen masalsi bir özgürlük şarkısı.

#ingilizedebyatı #diktatörler #büyümlügerçekçilik #düşünceözgürlüğü
#sansür

